రాధిక

నాకు విచిత్రమనిపించేది: రోజూ సాయంత్రం మూడుగంటలప్పుడు నేను కోయంబత్తూరు లాడ్జిలో కాఫీ త్రాగుతూంటే ఆ అమ్మాయి కూడా ఒకగ్లాసుపట్టుకుని అక్కడ సాక్షాత్కరించేది ఏడుగంటలనుంచి రాత్రి తొమ్మిది గంటలదాకా నాకు ప్రూఫులుదిద్దేపని వుంది ముద్రణాలయంలో. అందుచేత భోజనానికి ఆలస్యమౌతుందని ఆ యకాలంలో కాస్త కాఫీపోసి మరి వెళ్ళుతుంటా. ఆ అమ్మాయీ అదే సమయానికి ఎవరికో కాఫీ పోయించుకుని పోతూండేది.

ఆపిల్ల అక్కడవున్నంతసేపూ నాకు కన్నుల పండువుగా వుండేది. అయ్యరు కూర్చుండే కుర్చీ ముందున్న బల్లమీద గ్లాసుపెట్టి, ప్రక్కనున్న వాకిలి తలుపానుకుని, ఓరగా నుల్చుండేది. ఆ దిక్కునుండి నాచూపు మరలించుకోలేకపొయ్యేవాణ్ణి నేను తన్ను చూస్తున్నానని ఆపిల్ల కనిపెట్టి తానూ నాకేసి చూస్తూ, అప్పుడప్పుడు తన దృక్కులు మరలించుకుంటూ, నాచూపులు మరీ తీక్ష్ణంగా వుంటే సిగ్గుపడుతూ—ఇలా తమాషాగా గడిచేవి ఆ నాలుగైదు నిముషాలూ ప్రతిరోజూ. కొన్నాళ్ళకు మేమెప్పుడూ పరస్పరము మాట్లాడుకుని వుండకపోయినా స్నేహితులమైపోయామని చెప్పచ్చు. చూపులతోనే నేనామెకూ, ఆమె నాకూ, పరిచితులమైపోయినాం.

ఆ బాలిక ఎవరో నేనూహించలేను; కాని ఒక అందమైన వస్తువ. ఆ నవ్వు పెదవులూ, చంచల నేత్రాలూ, సొబగైన ఆకారం, అందరకూ వుండవు. ఆమాటలో తీపి, నడకలో అందం, పెద్దయింటి పోకడ. తలముడిచిన తీరూ, తొడిగికొన్న జాకెట్టు 'కట్టింగూ', ప్రస్తుత నాగరకతా సూచన పదకొండు, పన్నెండేళ్ళ లేతవయస్సు.

ఆనాడు మామూలుకు మల్లే ఆరుగంటలకు ఆ అమ్మాయి రాకపోవడం నామనస్సుకు కొంచెం కష్టమనిపించింది. తొందరగా కాఫీత్రాగేసి ఆ ప్రక్కనవున్న ఖిల్లీ దుకాణందగ్గర తమలపాకులు నములుతూ ఒక స్నేహితుడితో ఏదోమాట్లాడి వెళ్ళిపోతున్నా. ఇంతలో ఆ పిల్ల కనుపించింది హోటలులోనుంచి వెళ్తూ. కాని వుత్తగ్లాసే మళ్ళీ తీసికుపోతున్నది. పనసపిక్కల్లాంటి తొడలు కనబడేటట్లు పరికిణీ ఎత్తుకుని కన్నులు తుడుచుకుంటున్నది. ఎందుకో ఒకటి రెండు కన్నీటిబొట్లు బుగ్గలమీద జారటం చూచాను.

''ఎందుకుచెప్మా ఏడుస్తుంది పాపం'' అనుకుని, అయినా కనుక్కుందాం సంగతని దగ్గరకుపోయి అడిగాను. ''కాఫీతెమ్మని మా అక్కయ్య బేడాకాసిచ్చింది; అది దారిలో ఎక్కడో జారిపోయింది; ఇక్కడకు వచ్చి చూచుకుంటే లేదు ఇంటికిపోతే మా అక్క కోపంజేస్తుందేమో'' అని గద్గదిక కంఠంతో ప్రత్యుత్తరం వచ్చింది స్వతహా నాది చాల జాలిగుండె.

'అయితే రోజూ మీ అక్కయ్యకోసరమేనా కాఫీ తీసికెళ్తుంటావు?''

'ఔను.'

'ఈ అమ్మాయికే ఒకఅక్క వున్నట్లయితే ఆవిడ సౌందర్యం త్రిలోకమోహనమై

వుండాలి.' అనుకుంటూ ఆబాలిక చేయి పట్టకుని, 'పిచ్చిపిల్లా! ఇంతమాత్రానికే కన్నీళ్లు పెట్టుకోవలెనా? పరవాలేదు; ఇది తీసుకపోయి కాఫీపోయించుకుని వెళ్లు'' అని ఒక బేడాకాసు ఆమెచేతిలో పెట్టేను. అది ఆమె గ్రహించి కృతజ్ఞతా సూచకమైన చిరునవ్వు నవ్వుతూ, నాముఖం చూస్తూ, మళ్ళీ హోటల్లోకి పోయింది. నేను ముద్రణాలయానికి వెళ్ళేను.

మర్నాడు అదేసమయానికి తిరిగీ కలుసుకున్నాం. ఆపిల్ల మెల్లగా నాదగ్గరకు వచ్చి, మల్లెపువ్వుల్లాంటి దంతాలువిప్పి, 'ఒకసారి మీరు మాయింటికి రారూ?' అంది.

'ఎందకూ?' అని అడిగేను.

'మా అక్కయ్య మిమ్మల్ని ఒకసారి పిల్చుకరమ్మంది' అన్నది.

ఆ మాటతో నాగుండెలోకి ఒక విద్యుచ్ఛక్తి ప్రాకినట్లైంది, కొంచెంసేపు మౌనంగావుండి చివరకు 'ఇప్పుడుకాదు; మరోసారి ఎప్పుడైనా వస్తాలే' అని సమాధానం చెప్పి ఆ పసిదాన్ని పంపించేశాను.

రోజూ నన్నామె ఆహ్వానిస్తూనే వుంది. ఎప్పటికప్పుడు 'రేపు రేప'టూ గడుపుకొస్తున్నా. ఎందుకబ్బా! నన్నామె పిలువనంపటం!

ఆనాడు ఆదివారం. ముద్రణాలయం మూశేస్తారు. నాకు పనివుండదు. కాని అలవాటైన కాఫీ ఎలా మానేస్తాను. మామూలుగా టైముకు కోయంబత్తూరు లాడ్జిలో హాజరయ్యాను. ఆ అమ్మాయీ వచ్చింది.

'మీరివ్వాళ మాయింటికి రావాలి; తప్పదు.' అన్నదామె నాదగ్గరకు వచ్చి.

'రాకపోతే ఏంజేస్తావు?'

'చెయి పట్టుకుని తీసికెళ్తా.' అన్నదా చిన్నారి అంతమాత్రం అధికారం తనకు నామీద వున్నదన్న దీమాకాగా.

ఆ పడుచు వెనకాలే వెళ్లుతున్నా. ఒక అనన్యలావణ్యవతియైన అవ్సరఃకన్య నన్ను వెంటబెట్టుక రమ్మని ఒక దూతనంపినట్లూ, అమృతంచిందే ఆమె సాన్నిధ్యానికి నేను ఉవ్విళ్ళూరుతూ వెళ్లుతున్నట్లూ—ఇల్లాంటి మధురభావాలు నామనస్సులో నిండిపోయి, దారిలో ఆ పిల్లతో ఎక్కువగా మాట్లాడలేదు నేను. అప్పుడే ఒక్కసారిగా వెలిగిన మ్యునిసిపాలిటీవారి విద్యుద్దీపాలు నాదృష్టి నాకర్షించినవి. మేము భోగమువాళ్లవీధిలో నడచిపోతూన్నామని తెలిసికొన్నాను.

'అయితే మీరీవీధిలో నేనా వుండటమూ!' ఆ అమ్మాయి వీపుమీద ప్రాకులాడుతూన్న జడమీద తడువుతూ అడిగేను.

'మీకు తెలీదూ?'

'నాకెల్లాగు తెలుస్తుంది?'

'తెలుసుననుకున్నాను. మా అక్కయ్యను మీరెప్పుడూ చూడలేదూ' అంటూ ఒక గుమ్మమెక్కి లోపలప్రవేశించింది పిల్ల. నేనూ ఆమె ననుసరించా 'చివరకు భోగకాంత యింట్లోకి దూరుతున్నట్లున్నానే' అనుకుంటూ.

అదొక సుందరమైన హాలు. అక్కడ ప్రతివస్తువూ పరిశుభ్రముగా యథాస్థానాల అమర్చబడి వున్నవి. దక్షిణపువైపు కిటికీ ప్రక్కన ఒకపందిరిమంచం, దానిమీద పాలనురుగు గ్రక్కుతూన్న పరుపు, ఆప్రక్క గోడకు ఒకపెద్ద అద్దం. 'రాసక్రీడా,' 'గోపికావస్త్రాపహరణం', 'తారా చంద్రులు' మొదలైన పటాలుకొన్నీ, సినీమానట్టువల ఛాయా చిత్రాలుకొన్నీ చుట్టూ గోడలకు

ప్రేలాడుతున్నై. అక్కడ టేబిల్ మీద వున్న ఒకలాంతరు వెలుగులో ఇవన్నీ చూడగలిగేను.

ఇంతలో అక్కాచెల్లెళ్లిద్దరూ లోపల నుంచి వచ్చారు. 'అదుగో బావగార్ని ఇవ్వాళ పట్టుకొచ్చా' అంటూ చిన్నది నా చేయిపట్టుకుని అక్కడి 'ఈజీఛైర్'లో కూర్చోబెట్టింది.

పెద్దదికూడా 'రండి, దయచేయండి' అంటూ మర్యాదవాక్యాలు వుచ్చరించి, తమలపాకులూ వగైరా వున్న ఒక వెండి పళ్లెరం తెచ్చి నాముందు పెట్టింది. ఆమె నా దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు ఏదో సువాసన గుప్పుమని నసాళాని కంటుకుపోయింది. ఆమె సౌందర్యం పురుషుల కయస్కాంతంవంటిది. ఆమె చక్కదనంలో కొంతభాగమైనా ఎరువు తీసికొనిపోయివుంటే, వరూధిని అవలీలగా తన బాహులతల్లో బంధించివేయగలిగేది ప్రవరాఖ్యుణ్ణి.

ఒక తెల్లని అహమ్మదాబాదు చీర మాత్రమే కట్టుకుంది. రవికమాత్రంపట్టుది; దీపకాంతిలో మెరుస్తున్నది. మెడలో ఒక బంగారు గొలుసు ఉరోజముల ఔన్నత్యం కొలుస్తున్నట్లుగా ప్రేలాడుతున్నది క్రాపింగువలె ముందుకు కనుపించేలాగు జుట్టు ఎగదువ్వి బర్నాచుట్ట వేసింది. దానిచుట్టూ అర్ధచంద్రాకారంగా చేమంతిపూల చెండువుంది ఆ చెండుమధ్య ఒక గులాబిపూవు తొగరు చిలుకుతున్నది. పౌడరుపూసిన మొగాన చాదుబొట్టుకూడా వశీకరణమంత్రం చదువుతున్నదా అనుపిస్తుంది. మొత్తంమీద సుమారైదడుగుల యెత్తున, అంత లావుకాకుండా, యౌవనగర్వం ఉట్టిపడుతూన్న శరీరం.

వేశ్యల ఆచారాను సరణంగా నాముందుంచబడిన పళ్లెరంలోనుంచి ఒక వక్కముక్క నోట్లో వేసుకున్నా. ఆమె పందిరిమంచంకోడు కానుకుని నిల్చుని, ఎడపతడప ఒడలు విరుస్తూ, కనుబొమ లాడిస్తూ, కులుకుతూ ప్రసంగమెత్తింది.

'మిమ్మల్ని గురించి మారాధిక రోజూ చెప్పుతూంటుంది, చాలా మంచి వారనీ, తన్ను రోజూ పల్కరిస్తుంటారనీ,'

అందుకు ప్రత్యుత్తరంగా నేను చిరునవ్వు చిత్రించాను. రాధిక మంచంమీద వెల్లకిలా పడుకుని తన రాగజ్ఞానం నాకూ చూపించాలని కాబోలు ఏదోపాట ఆలాపించుతున్నది.

'ఐతే రాధిక నీకు చెల్లెలా?' అని అడిగేను ఆసుందరాంగిని.

'అవును - కాని ఏకోదరులంకాదు. మమ్మల్నిద్దరినీ వెంకుబాయి పెంచింది.'

'వెంకుబాయా? అద్వితీయమైన నాట్యకౌశలానికీ, మనోహరమైన పాటకూ పేరుబడ్డ వేశ్యాస్త్రీ.'

'అవును. నాతల్లిదండ్రు లెవరో నాకు తెలియదు. వాళ్లునన్ను పోషింపలేనంత కటికి బీదవారై వుండాలి; లేకపోతే కన్నబిడ్డను ధనమాసించి ఒక వేశ్యకు అమ్మివుండరు. కాని వెంకుబాయి నన్ను చాల ప్రేమతో ఏలోటూ లేకుండా పెంచింది. ఆమెకు ఎప్పుడూ కృతజ్ఞురాలను.'

'రాధికను కూడా వెంకుబాయి ఎక్కడో కొనితెచ్చిం దనుకుంటా.'

'కాదు. ఎవరో ఒక బ్రాహ్మణ వితంతువు గర్భముదాల్చి, ఈయింట రహస్యముగా ప్రసవించి ఈపిల్లను మాపోషణకు వదలేసి పోయింది. నాటనుంచీ ఇక్కడే పెరుగుతున్న దా చిన్నారి.'

'వెంకుబాయి చనిపోయిందికదా! మరి మీకు జీవనం?'

'మాకులవృత్తి' అని సిగ్గుపడుతూ రెండు పక్కచూపు లేసింది సూటిగా నాహృదయం లోకి.

'బాగుంది. అందుచేతే మీకు నిరుద్యోగసమస్య లేకుండా పోయింది.'

'కాని మేము సంఘానికి వేరుపురుగుల మని దూషిస్తున్నారుగా మీరంతా'

'ఎవరన్నారు? మీరు సంఘానికి సౌందర్యవంతములైన ఆభరణాలు. భోగంవీధి పురానికి రత్నహారంవంటిది.'

ఆమె గ్రహించి మందహాసంచేసింది. ఊరికే కూర్చుని మూగవాడి ననిపించుకోవడ మెందుకనుకుని ఒకచిన్న వుపన్యాసం కొట్టడానికి గొంతు సవరించుకున్నా.

'దేశంలో సత్కళాభివృద్ధికికూడా మీతోడ్పాటు వుంది కళలకు ఆధారభూతమైన భావోద్రేకం కలిగించేవి మీసౌందర్యం, మీశృంగారపుచెయ్యులు. 'ఆంధ్రకవిధూర్జటి పలుకుల కంత మాధుర్యమేల కలిగిందో తెలుసా' అంటే, 'వారవనితాజనతాఘన తాపహార సంతత మధురాధరోదిత సుధారస ధారల గ్రోలుటంజుమీ' అన్నారు. శ్రీకృష్ణదేవరాయలుకూడా తన ప్రబంధంలో వేశ్యలనుగూర్చి రత్నాల్లాంటి పద్యాలు వ్రాసేడు. ఒకచోట అన్నాడు కదా: విలుబుత్తూరులో వారస్త్రీలు తెలవారు ఝామున మేడలమీద జేరి జడలను చన్నులమీదుగా తీసుకుని విప్పుకుంటూ పూవులు గోటచిమ్మేస్తుంటే వీణెమీద వ్రేళ్లు మీటుతున్నారా అన్నట్లుండేదిట. చూడూ! ఎంతహృదయాకర్షకమైన వర్ణనకు కారణమయ్యారో మీరు! చూడగా వారస్త్రీ పేరెత్తని ప్రబంధమే లేదనవచ్చు. పింగళి సూరన్న కళాపూర్ణోదయం ఎత్తుకోవడమే వేశ్యతో.'

'తెలిసినవారు కనుక అలాగంటారు'

'నేనేకాదు. ఎవరైనా ఒప్పుకుని తీరాలిసిందే. మర్త్యలోకంలోనే కాదు వారకాంతలువున్నది. మనకు పూజార్హులైన ఇంద్రాదిదేవతలకుకూడా ఊర్వశి, మేనక మొదలైన వేశ్యలు వున్నారు లెక్కలేనంతమంది. యజ్ఞయాగాదిక్రతువులు చేసినందుకు ఫలం వాళ్ళ కవుగిళ్ళ సుఖంచేటందుకే. పరకాంతాసక్తి పాపమైతే కావచ్చు; వేశ్యాపరిష్వంగము ఆశింపవలసిన సౌఖ్యం.'

'మరి గవర్నమెంటులో ఏదో 'బిల్లు' పాసైందిటగా. భోగంవాళ్ళను వూళ్లో నుంచి వెళ్ళగొట్టేస్తున్నారే.'

'అవును. అది శోచనీయమైన విషయం. ఈమధ్య రాజకీయవేత్తలకు శరీరమూ, తదింద్రియవ్యాపారాలూ, మొద్దుబారినవి.'

'పోలీసులు జబర్దస్తీగా కొందరు వేశ్యల గృహాల్లోదూరి అక్కడవున్న స్త్రీలనూ పురుషులనూ స్టేషనుకు లాక్కెళ్లేరు.'

'పాపం! మనలోవున్న దుర్బలత్వమే అది. పేరుప్రతిష్టలకోసం అనేక సంఘసంస్కర్తలు లేస్తున్నారేగాని వాళ్ళవల్ల దేశానికి ప్రయోజనం సున్నా. కాలపరంపరలో సంఘం తనంతటతానే మంచిత్రోవకు వస్తుంది. లేదా మనలోమనం సమరసపడి ఒకమార్గం త్రొక్కాలి. అంతేగాని మన పరిస్థితులూ అవీ పూర్తిగా తెలిని ప్రభుత్వానికి అధికారంవప్పజెప్పితే 'లాఠీచార్జి'లతో వాళ్ళత్రోవకు రమ్మంటారు.'

'ఔను. లాఠీలతోకొట్టేరుట కూడా రత్నాబాయినీ మరికొందర్నీ.'

'మరి ఆ బిల్లుమూలంగా మీకూనష్టమే అనుకుంటానే.'

'మేమూ అవస్థపడేవాళ్లమే. కాని కొన్నాళ్లనుంచీ నేను ఒక ధనవంతుని పోషణలో వుంటున్నాను. ఆయన నైజాం దేశంలో ఒక జాగీరుదారు. నన్నుకూడా కొద్ది రోజుల్లో తనవూరు తీసికెళ్తాట్ట. ఆయనకు భార్య లేదు.'

'అయితే ఈవూరు వదలేస్తున్నారన్నమాట'

'ఔను. ఆయన క్షేత్రాంతాల కొన్నిపను లున్నవిట. అవి చక్కబెట్టుకొని వెళ్లిపోతాము. కాని రాధికనుగురించి నాకు దిగులుగావుంది.'

'ఏమి?'

'ఆమె నావంటిదానివద్ద వుండటము నేది ఆమెకు ఒకకళంకమన్నమాట. ఆమె అభివృద్ధి కది చాల ఆటంకమాతుంది. అదీకాక బ్రాహ్మణ సంతానమేమో మాంసాహారం తినదు. అది ఆమెకు అలవాటుచేయలేక పోయాము.'

'మరేమిచేస్తా వాపిల్లను.'

'రాధికను ఒక వేశ్యనుగాచేయుటము నాకిష్టముగానిపని. నావలె అందుకామె తగింది కాదు మీలాంటి వారెవ్వరైనా పెంచుకునేటట్లయితే ఇచ్చిపోతాను.'

నేను రాధికకేసి తలద్రిప్పిచూచాను. మంచంమీద అప్పుడే పడుకొని నిద్రబోతూన్నది. 'ఈ చిన్నపూవును అసంఖ్యాకులగు విటులచేత నలిమివేయబడుటకు ముందే కాపాడుట పుణ్యంగాదా!' అనుకున్నా. అక్కడనుంచి నేను ఇంటికిబోయేటప్పటికి చాలా ప్రొద్దుపోయింది.

*　　*　　*

ఇప్పుడు రాధిక నాదగ్గరే వుంటున్నది. ఆమె నాయింటికివచ్చిన రెండుసంవత్సరములకు ఒక 'మెటర్నిటీహౌస్' కట్టించాను. అక్కడ ఎవరైనాసరే రహస్యముగా ప్రసవింపదలచినవారు వచ్చివుండవచ్చును. అట్లా కనబడిన పిల్లలనుపెంచుటకు తగిన యేర్పాట్లునూ చేయబడును,

మరొకసంగతి రాధికకిప్పుడు పదిహేను సంవత్సరాలు. సంగీతం అదీ బాగాచెప్పించాను. ఇంగ్లీషు రాదుగాని తెలుగులో సాధారణజ్ఞానంవుంది. ఆమెకు వరుడు కావాలి. అందగాడైవుండాలి, తప్పదు. స్వతంత్రంగా జీవితం గడుపుకోగలవాడై వుండాలి. బాగా చదువుకున్నవాడు కూడా ఐవుండాలి

—పురాణం కుమారరాఘవశాస్త్రి, బి ఏ.

రహస్య వేదన

ఈ దినాంత దురంత విషాదవేళ ;
నేటి, మునిమాపుంగో, రజనీ కుమారి
రక్తవదనంబు జూపెఁ నా ప్రాణసఖితి
క్రుంగిపోయెను లోలోన కుమిలిపోయె.
చెప్పరాని యెదోచింత చిత్తమందు
లేత పొగమంచువలె నావరించుకొనెడు.
అంధకారము నిండె, నీ దుఃఖిత జగతి,
ఓసి విశ్వాసహీనమై యున్న జగము ?
ఈ కళోపాసకుని నన్ను సాకవీవు
కాని దుఃఖాలు కష్టాలు కొన్కలిడెదు
నీకు మాత్రము అమృతధునీప్రవాహ
మొలయగాజేసి రత్నాలు మూటగట్టి
విలువలేనట్టి హారాలగళమునందు
తాల్పజేసెద, నే, కోవ, తలతువేమి ?

—పెమ్మరాజు రాజగోపాలము, బి.ఏ.